

πρὸ αὐτοῦ ἐν ὄλῃ τῇ αἴγλῃ τῆς νεότητός μου καὶ ἀνε-
νέουν οἶονεὶ τὸ αἰσθημά του.

Βαθμηδὸν τὸν ἔβλεπον σπανιώτερον· αἱ ἐπισκέψεις
τοῦ τάφου μου ἠραιώθησαν.

Τὴν ἐπαύριον ἐπανῆλθε καὶ ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς χω-
ρίς νὰ τὰς ἀναγνώσῃ. Κατόπιν τὰς ἔρριψεν ἐντὸς τῆς
ἐστίας. Ἐθεώρησεν ἐμὲ ἐπὶ μακρὸν καὶ θὰ ἐνόμιζέ τις
ὅτι μὲ ἠρώτα: διατί εὐρέθην ἐκεῖ. Μ' ἐπίεσεν ἐντὸς τῶν
δακτύλων του κ' ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον· ἠσθάνθη
τότε νὰ ὀλισθαίνω ἐκ τῶν ἀφελῶς προστριβομένων δα-
κτύλων του.

Δὲν μὲ ἀνεγνώριζε πλέον ὁ ἀχάριστος, ἐμέ, τὸ ἄνθος
τὸ ἀποσπασθὲν ἐκ τῶν κόλπων τῆς φιλότιμης του, ἐμέ, τὸ
ἄνθος τῆς ἀναμνήσεως! Ὁ ἄνεμος διέσπειρεν εἰς τὴν
ἀτμόσφαιραν τ' ἀπεξηραμένα πέταλά μου.

Ο ΜΗΚΩΝ

Ἄλλοτε ἤμην τὸ ἄνθος τοῦ ὕπνου· ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν
ἄρκει ἤδη τῷ ἀνθρώπῳ πρὸς λήθην τῶν κακῶν.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ζητεῖ πλέον ὕπνον, ζητεῖ ὄνειροπο-
λήσεις. Ἄλλοτε ἐκαλούμην λήθη, σήμερον καλοῦμαι ρεμ-
βασμός.

Ὁ ἄνθρωπος μ' ἐπληξεν εἰς τὴν καρδίαν καὶ ἐμύζησε
τὸ ἀπὸ τῶν πληγῶν μου ἐκρέον αἷμα.

Οἱμοὶ! Ἄπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐξέλιπεν ἀπ' ἐμοῦ ἡ
ἡσυχία, ἡ εὐτυχία, ἡ χαρά!

Μόλις ὁ κλών μου ὑψωθῆ ὀλίγον ὑπὲρ τὴν γῆν, ὁ σί-
δηρος μὲ προσεγγίζει· κατατέμνει τοὺς κόλπους μου καὶ
ἀπ' αὐτῶν ἐκρεῖ τὸ νηπενθὲς ὑγρὸν, ὅπερ ὄρωρε ἠδέα
ὀράματα, ὅπερ ὄρωρε τὴν μέθην τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας.

Μόλις ὁ ἄνθρωπος μὲ πλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη του, ἡ
ψυχὴ του πτερυγίζει· καταλείπει τὴν γῆν.

Παλινδρομεῖ πρὸς τὸ παρελθὸν ἢ ἀφίπταται πρὸς τὸ
μέλλον.

Πλανᾶται ἐν ταῖς ἀναμνήσεσιν ἢ ἐν τῇ ἐλπίδι.

Ποῦ εἰσιν οἱ εὐδαίμονες χρόνοι, καθ' οὓς ἐπλανώμην
νύκτωρ ἀνὰ τὴν ἀτμόσφαιραν καταχέον τὸ ἀγνὸν σπέρμα
μου ἐπὶ τὰ μέτωπα τῶν θνητῶν;

Προσῆλκνον τότε ἡδιστον τὸν Μορφέα, υἷον τῆς ἐρ-
γασίας καὶ πατέρα ἡρέμων ὀνείρων.

Εἰς τὴν ὑπνώττουσαν μητέρα ἐδείκνυον τὸ ἀρτιγεννὲς
βρέφος της, φαιδρὸν καὶ ὑπομειδιῶν· εἰς τὸ ἀτυχὲς ὀρ-
φανὸν ἐδείκνυον τὴν μητέρα του, ἠδέως κλίνουσαν ἐπὶ
τῶν χειλέων του καὶ δίδουσαν αὐτῷ τὴν εὐλογίαν της ἐν
ἀσπασμῷ, πλήρει στοργῆς καὶ λατρείας.

Ἡ ζωὴ μου ἔρρεεν εὐδαίμων καὶ ἡρεμος, βραχεῖα καὶ
ἀκτινοβόλος ὡς τὸ ἔαρ.

Ποῖον βάσκανον πνεῦμα ἀφήρπασεν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου
τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἐν τοῖς κόλποις μου ἐγκεκλειμένου φίλ-
τρου, τοῦ φίλτρου, ὅπερ ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ θά-
νάτου μου;

Ἄλλὰ πρὸς τί παραπονοῦμαι; Ὁμοιάζω τῷ ποιητῇ.

Οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουσιν αὐτῷ τὰς ἡδυτέρας τῶν ἀπολαύ-
σεῶν των, τὰς χαριεστέρας τῶν ὄνειροπολήσεών των καὶ
ἐν τούτοις πίπτει μεταξὺ τῶν πρώτων θυμάτων τῆς ἀν-
θρωπότητος.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΛΕΜΟΝΕΑΣ.

Αἱ σύντροφοί σου, νεαρὰ κόρη, ἀνεζητήσαμεν τῇ πρωΐᾳ
ταύτῃ ἐν τῇ ὑγρᾷ ἀπὸ τῆς δρόσου ἐξοχῇ ἄνθος τι, ὅπερ
θ' ἀποτελέσῃ τὸν παρθενικὸν στολισμὸν σου.

Μετ' οὐ πολὺ θὰ μᾶς ἐγκαταλίπῃς, ἴν' ἀκολουθήσῃς
ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷς. Δὲν θὰ συμμερισθῇς πλέον
τῶν παιδιῶν καὶ τῶν χορῶν μας.

Λάβε τὸ ἄνθος τοῦτο τῆς Λεμονέας· τὸ ἡδὺ αὐτοῦ
ἄρωμα ὠδήγησεν ἡμᾶς πλησίον του.

Προσηγγίσαμεν τῷ δένδρῳ καὶ τὸ ἄνθος τῆς λεμονέας
ἐψιθύρισε.

— Ζητεῖτε ἀνθοδέσμην ἵνα στολίσητε τοὺς κόλπους
μελλονύμφου τινος. Δρέψατέ με.

Εἶμαι λευκὸν ὡς ἐκείνη, ἡδὺ ὡς ἐκείνη. Ὁμοιον πρὸς
τὴν σωφροσύνην, τὸ ἄρωμά μου διαρκεῖ ἐπὶ μακρὸν, ἀφ'
ὅτου μὲ δρέψωσι.

— Ἄνθος τῶν μελλονύμφων, ἠρωτήσαμεν αὐτό, διατί
φέρεις καρπούς ἐπὶ τῶν κλώνων σου;

Ἐκεῖνο ἀπήντησε.

— Εἶμι τὸ ἐμβλημα τοῦ γάμου. Ἡ ἐρῶσα γίνεται μῆ-
τηρ· ἡ γυνὴ ζῆ παρὰ τὰ τέκνα της, τὸ ἄνθος παρὰ τὸν
καρπὸν.

Τότε ἐδρέψαμεν αὐτό.

Διείρεσον τὸν ὥρατον τοῦτον κλώνον τῆς Λεμονέας,
νεαρὰ κόρη. Θὲς τὸ ἡμῖσι ἐπὶ τῆς κόμης σου καὶ τὸ ἀπο-
λειπόμενον ἐπὶ τοῦ κόλπου σου. Τοῦτο εἶνε τὸ τελευταῖον
δῶρον τῶν προσφιλῶν συντρόφων σου.

Τῇ ἐσπέρᾳ ταύτῃ θὰ σε ὀδηγήσωμεν εἰς τὸν ναὸν καὶ
ἢ μῆτηρ σου, περιπτύσσουσά σε, θὰ κλείσῃ ὀπισθὲν σου
τὴν θύραν τοῦ συζυγικοῦ οἴκου.

Διατήρησον τὸν στέφανον τοῦτον καὶ τὴν ἀνθοδέσμην,
ὑραία κόρη, διατήρησον αὐτὰ καλῶς καὶ εἶθε, ὅταν τὸ
ἄνθος τῆς λεμονέας μαρανθῇ, νὰ μὴ λησμονήσῃς ποτε
τὸν εὐδαίμονα καιρὸν καθ' ὃν ἦσο λευκὴ καὶ ἀγνή ὡς
ἐκεῖνο!

(Κατὰ τὸν Delord.)

Η. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΜΩΑΜΕΘΑΝΟΙΣ

(Γεθμ.ἰλ Δζουμαά.)

Ὁ Μωάμεθ, βλέπων ὅτι οἱ Χριστιανοὶ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι
εἶχον ἕκαστος ἡμέραν τινὰ τῆς ἐβδομάδος ὠρισμένην
πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, θεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ
συστήσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἔθνος αὐτοῦ μίαν τοιαύτην·
μ' ὅλα ταῦτα, πρὸς διαστολὴν ἐκ τῶν ἄλλων θρησκειῶν,